

(3. Tertio, quia de decimis, post sufficientem Ministrorum Dei sustentationem, debent pauperes sustentari, juxta illud cap. *Tua nobis 26 de Decimis*, ibi: «Nec Decimas, quæ tributa sunt egentium animarum, præsumerent delinere,» et cap. *Decimæ 66*, caus. 16, q. 1, ibi: «Decimæ tributa sunt egentium animarum,» ubi etiam in casu, quo Ecclesiæ Ministris suam necessariam sustentationem jam habentibus, de Decimas non solvente sic ait S. Augustinus ibi relatus: «Quanti pauperes in locis, ubi ipse habitat, illo decimas non dante fame mortui fuerint, tantorum homicidiorum reus ante tribunal æterni Judicis apparebit, quia rem a Deo pauperibus delegatam suis usibus reservavit.» (6. Decima autem pars potius quam vigesima, vel alia quota electa fuit a Domino, quia decenarius numerus erat primus terminus numerorum, cum ultra eum non procedatur, nisi iteretur, et sic aliquid perfectionis habet.

(7. Decimæ dividuntur in Prædiales, seu Reales, et in Personales, ut colligitur ex cap. *ad Apostolicæ 29, de decimis*, et Gl. ib. verb. *Personales*. Decimæ Prædiales, seu Reales sunt illæ, quæ solvuntur prædiorum, agrorum, vinearum, pratorum, hortorum, arborum, domus elocatae, sylvarum, et omnibus fructibus, nec non et de animalibus, ut colligitur ex cit. cap. *Ad Apostolicæ 20, de decimis*, et Gloss. ibid. et cap. *Cum in suo 30*, eod. tit. et cap. *Significavit. 3, de Parochis*. (8. Decimæ Personales sunt illæ quæ solvuntur ex acquisitis proprio cujusque labore, solertia et industria, v. g. negotiatione, scientia, artificio, militia, mercatura, officio, et hujusmodi; ut colligitur ex cit. cap. *Ad Apostolicæ 20, cap. Non est 22*, et cap. *Pastoralis 28, de decimis*, et ex cap. *Decimæ 66*, caus. 16, q. 1, ibi: «De militia, de negotio, de artificio redde decimas.»

(9. Omittitur hic tertium genus Decimarum, quas varii admittunt, et vocant decimas mixtas, voluntque esse illas, quæ partim reales, et partim personales sunt, quatenus nempe partim ex natura prædiorum, et animalium, et partim ex industria, et artificio hominum proveniunt, uti sunt illæ, quæ ex lana, lacte, caseo, melle, et hujusmodi proveniunt. Istæ enim decimæ mixtæ, ultraquam quod nullibi memorantur in jure, nec de illis sit aliqua mentio in cit. c. *Ad Apostolicæ 20*, cap. *Non est 22*, cap. *Pastoralis 28*, cap. *Cum in tua 30, de decimis*, et cit. cap. *Decimæ 66*, caus. 16, q. 1, ex quibus colliguntur solummodo decimæ Prædiales, seu Reales, et decimæ Personales, manifeste reducuntur ad genus decimarum prædialium, alias etiam omnes prædiales deberent dici decimæ mixtæ, cum etiam illæ partim a natura, partim ab industria hominum proveniant, ut clare patet in frumento, vino, et ejusmodi, ad quæ producenda non tantum natura, sed et industria hominum in excolendis v. g. agris, vineis, et hujusmodi multum conferunt. Unde merito Glossa in cit. cap. *Ad Apostolicæ 20*, verb. *Personales*, duas tantum species decimarum distinguit, persona-

les scilicet et prædiales, inter quas prædiales enumerat decimas, quæ ex animalibus penduntur, quæ cum pro certo non sint Personales, neque rigore loquendo possunt dici *Mixtæ*, adeoque attento jure in cit. cap. *Apostolicæ*, et aliis mox citatis, et in l. *Pecudum*, ff. *de usuris*, et Glossa ib. Decimæ ad duas tantum species reducuntur, *Prædialium* scilicet et *Personalium*; Barbosa de offic. et potest. Parochi c. 28, num. 9 et 10. Engel. lib. 3, decretal. tit. 30, num. 1. Reiffenstuel ib. num. 4, et alii. (10. Præterea Decimæ aliæ sunt profanæ, aliæ Ecclesiasticæ, ut tradit Gregor. Tholos. lib. 2. *Syntagm.* cap. 20. Profanæ sunt quoddam genus tributum, quod olim sæculares Domini prædiis subditorum imponere solebant. (11. Ecclesiasticæ autem sunt duplicis generis, aliæ scilicet sunt pure spirituales, et stricte Ecclesiasticæ, et aliæ Laicales, et minus Ecclesiasticæ. Priores sunt, quæ juxta primævam suam institutionem, et originem in signum universalis dominii Dei super nos, solvantur ipsius Dei, et Ecclesiæ Ministris pro honesto eorum sustentatione, intuitu spiritualium ministeriorum eisdem debita. (12. Posteriores sunt, quæ a titulo spiritualis officii separatae, ex concessione Ecclesiæ ob justam causam, solvuntur Laicis; Layman lib. 4, tract. 6, c. 1, num. 1. Gregor. Tholos. lib. 2, Syntag. c. 20. Pirhing. lib. 3. Decretal. tit. 30, n. 5. Reiffenstuel ib. n. 6, et alii passim.

(13. Decimæ duplici modo considerari possunt, Primo modo materialiter, et secundum substantiam, quatenus sunt stipendium necessarium ad honestam sustentationem Ministrorum Ecclesiæ; Secundo modo formaliter, et secundum certam ac determinatam partem fructuum, scilicet decimam, vel octavam, vel duodecimam. (14. Decimæ primo modo consideratæ sunt debita Ministris Ecclesiæ jure naturali, divino et humano; S. Thomas 2. 2. quæst. 87, art. 1, in corp. Pirhing. lib. 3, decret. tit. 30, n. 6. Reiffenstuel. ibid. num. 6. Engel. ibid. num. 2, et communissima aliorum. (15. Prima pars de jure naturali est clara, quia jus naturæ, et Lex justitiæ naturalis dicit, quod sicut Ecclesiæ Ministri plebi spiritualia præbent, sic plebs eis pro sustentatione corporalia tribuat; est enim naturæ dictamen, ut qui alicui servitium præstat, ab eodem stipendium justum recipiat. (16. Secunda pars de jure divino habetur expresse ex variis Sacrae Scripturæ textibus, ut Matthæi 10, ubi Christus de Ecclesiæ Ministris loquens ait: *Dignus est enim operarius cibo suo*. Lucæ, 10, ibi: *Dignus est enim operarius mercede sua*, et I ad Corinth. 9, num. 7, ibi: *Quis militat suis stipendiis unquam?* et ibid. num. 11: *Si nos vobis spiritualia seminavimus, magnum est, si nos carnalia vestra metamus?* et ibid. num. 17: *Nescitis, quoniam qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt edunt, et qui Altari deserviunt, cum Altari participant? Ita et Dominus ordinavit iis, qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere.* (17. Tertia pars de jure humano clare patet ex repetitis

textibus juris Canonici, signanter in cap. *Commissum est 4*, cap. *Pervenit. 5*, cap. *Nuncios 6*, cap. *Cum homines 7. Dilecti filii 8*, et toto titulo de decimis. Sic etiam in Sexto Clement. et extravagant. ubi solutio decimarum passim præcipitur. Item in cap. *Admonemus 2*, cap. *Præcipimus. 3*, caus. 16, 9, 2, cap. *Decimas 1*, cap. *Pervenit 3*, cap. *Quicumque 4*, cap. *Omnes 5*, cap. *Decimas 6*, cap. *Majores 8*, caus. 17, qu. 7. Item in Concil. Trident. sess. 25, *de reformat.* cap. 12. (18. Hinc inferitur, quod decimæ primo modo consideratæ, prout præcise continent necessariam sustentationem Ministrorum Ecclesiæ, sunt eis solvendæ etiam si, aliunde habeant unde vivant, v. g. ex Patrimonio, ex artificio, et hujusmodi, quia non dantur illis ex mera misericordia, vel caritate tamquam eleemosyna, ut fit pauperibus, sed ex justitia, tamquam stipendium debitum laborantibus; Sic Suarez tom 1, de Relig. tract. 2, lib. 1, cap. 11, n. 9. Layman., lib. 4, tr. 6, cap. 2, num. 1. Pirhing. loc. cit. n. 6. (19. Secus autem est dicendum, si Ministri Ecclesiæ sustentationem necessariam habeant ex aliis redditibus Ecclesiasticis; in tali enim casu decimæ non debentur eis jure naturali ac Divino, quia non haberent tunc rationem necessariæ sustentationis, ideoque cessaret ratio, cur decimæ dicantur esse debita jure naturali ac Divino, sicut de facto plurimis in locis Ministri Ecclesiæ aliunde providetur de necessaria sustentatione, ut experientia constat, et ex Layman observat Pirhing l. c. n. 6.

(20. Decimæ secundo modo consideratæ, id est formaliter, et secundum certam ac determinatam partem, seu quotam fructuum, scilicet decimam, octavam, vel duodecimam, licet in veteri Testamento fuerint debita ex jure Divino positivo; tamen tempore novi Testamenti debentur Ministris Ecclesiæ solum ex Jure positivo Canonico seu Ecclesiastico; Rota recent. part. 3, tom. 1, dec. 62, num. 20, et par. 8, dec. 31, num. 5. S. Thomas 2. 2, quæst. 87, art. 1, in corpore, S. Antoninus p. 2, tit. 4, cap. 3, § *Henricus*, quodlib. 4, qu. 28, alique Theologi communiter, et plurimi Canonistæ cum Barbosa de offic. et potest. Parochi cap. 28, num. 7, ubi eos una cum Theologis citat Fagn. in cap. *In aliquibus 32, de Decimis* n. 9, ubi dicit, quod hoc communiter tenetur; Pirhing loc. cit., num. 7, contra Glossam in cap. 1, *de Decimis* in 6, verb. *Decimarum*, Innoc. in cap. ult. *de Parochis*, et plurimos alios Canonistas antiquos citatos, et secutos a Reiffenstuel loc. cit. num. 13. (21. Prima pars, nempe, quod decimæ etiam formaliter, et secundum determinatam quotam in veteri Testamento fuerint debita de Jure divino positivo, patet clare ex cap. 22. Exodi, ibi: *Decimas tuas, et primitias tuas non tardabis reddere*, et ex cap. 27. Leviticis, ibi: *Omnes decimæ terræ, sive de pomis arborum, sive de frugibus, Domini sunt, et illi sanctificantur*, et paulo post: *Omnium decimarum bovis, et ovis et capræ, quæ sub Pastoris virga transeunt, quidquid deci-*

mum venerit, sanctificabitur Domino. (22. Secunda pars nempe quod Decimæ formaliter, et secundum determinatam quotam captæ tempore novi Testamenti non debeantur de Jure naturali, nec Divino positivo, sed solum Jure positivo Canonico, seu Ecclesiastico, probatur. In primis enim manifestum est, quod Lex, et ratio naturalis plus non exigit, quam ut congrua sustentatio præbeat Ecclesiæ Ministris nobis spiritualia ministrantibus; neque, ut evidens est, ex vi Legis naturæ magis iis debetur pars decima, quam v. g. pars septima, octava, nona, vigesima, vel trigesima. Quare in Lege naturæ ante Legem Mosaicam nulla extabat Lex decimarum, et probabile est, quod Abraham Genes. 14, et Jacob. ibid. 28, non ex obligatione, sed sua libera voluntate Decimas obtulerint; Azorius tom. 1, lib. 7, cap. 23, qu. 2. Suarez loc. cit. cap. 10, num. 4. Layman lib. 4, tract. 6, c. 2, assertion. 2, § *Altero vero pars*, Pirhing loc. cit. n. 7, colligitur ex ipsomet textu; Abraham enim cit. cap. 14, libera et voluntaria gratitudine obtulit Decimas Sacerdoti Melchisedech, ex quo ipse Sacrificium Deo obtulisset, et contra hostes præliatus suam ei benedictionem dedisset; cui suam victoriam attribuens, dedit decimas de omnibus ex hostibus reportatis, ibi: *Et dedit ei Decimas ex omnibus*. Et Jacob. cit. c. 28, libera voluntate Deo Decimas vovit, ibi: *Cunctorumque, quæ dederis mihi, decimas offeram tibi.*

(23. Quod neque ex vi juris Divini positivi, sive Legis Mosaicæ possint Christiani obligari ad solvendas Decimas formaliter captas, est de se clarum; quia Lex Mosaica, seu Lex vetus quoad præcepta judicialia, et cærimonialia in Lege nova est omnino abolita, ut constat ex Apostolo ad Galatas cap. 3, num. 25, et c. 4, num. 5, ad Hebræos cap. 7, num. 12, 18 et 19, et cap. 8, num. 6 et 7. Immo etiam quoad præcepta moralia, quæ non amplius obligant vi Legis veteris, sed solum quatenus a Lege nova, sive ratione naturali dictantur eique Juri innuntur; Suarez loc. cit. c. 12, n. 5. Pirhing loc. cit. num. 7. (24. Quod tempore novi Testamenti non de Jure Divino, sed solum de Jure positivo Canonico, seu Ecclesiastico sit obligatio solvendi Decimas formaliter captas, est etiam de se manifestum, quia in toto novo Testamento non est reperibile aliquod divinum præceptum, quod obliget ad solvendas tales Decimas, adeoque ex solo jure positivo Canonico, seu Ecclesiastico habetur hæc obligatio per multiplices textus in toto titulo de Decimis, et alios alibi, ut patet supra sub n. 17. (25. Tum quia Decimæ formaliter captæ in variis locis per consuetudinem fuerunt diminutæ, et alteratæ, imo quoad quosdam Regulares per Pontificia privilegia omnino sublata, ut patet ex cap. *Ex parte 10*, cap. *Licet 11*, et cap. *In Aliquibus 32, de Decimis*, et ex variis Summorum Pontificum Constitutionibus in Bullario contentis; sed hoc nec valide, nec licite fieri potuisset, si Decimæ etiam formaliter captæ essent adhuc tempore novi

Testamenti de jure divino, cum contra jus divinum non valeat consuetudo; cap. *Cum tanto 11, de Consuetudine*; et DD. communiter; nec in illo dispensare possit Pontifex, hoc ipso quod Lex Superioris per inferiorem tolli non possit; cap. *Cum Inferior 16, de majoritat. et obedient. et Clement. Ne Romani, de election.*

(26. Adversarii volentes etiam nunc tempore novi Testamenti extare obligationem de Jure Divino solvendi Decimas, adducunt varios Canones, quibus dicunt expresse id declarari; Pascalis II, in c. *Decimas 47, caus. 16, qu. 1*, sic expresse dicit: « Decimas a populo Sacerdotibus et Levitis esse reddendas, Divinæ Legis sanxit auctoritas; » Urbanus II, in c. *Admonemus 2, caus. 16, qu. 2*, sic expresse pronunciat: « Decimas... quas ipse Deus dare constituit; » Gregorius VII, in cap. *Decimas 1, caus. 16, qu. 7*, sic expresse ait: « Decimas... quas fideles præcipiente Domino offerunt. » Alexander III, in cap. *Parochianos 14 de Decimis*, dicit expresse, quod « Decimæ non ab homine sed ab ipso Domino sint institutæ. » Innoc. III, in cap. *Tua 23, de Decimis*, asserit expresse quod Decimæ « Divina constitutione debentur. » Idem Innocent. in cap. *Tua nobis 26, eod. tit.* sic expresse habet: « Decimæ, quas Deus in signum universalis domini sibi reddi præcepit. » S. Gregorius Papa in cap. *Quadragesima 16, dist. 5, de consecrat.*, sic expresse dicit: « Jubemur etiam ab Omnipotente Deo, omnium bonorum nostrorum Decimas dare. » (27. Sed ad istos et alios quoscumque consimiles Canones statim respondetur, non esse intelligendos de Decimis formaliter captis, sed solum de Decimis materialiter sumptis, id est secundum substantiam, quatenus nempe sunt stipendium necessarium ad honestam et congruam sustentationem Ministrorum Ecclesiæ, sub qua acceptione etiam nos dicimus esse debitas ipsis Ministris de Jure Divino, ut patet supra num. 14 et 16. (28. Et dato, et non concessio, quod tales Canones ut prætendunt adversarii, sint intelligendi etiam de Decimis formaliter captis, adeoque etiam ut tales esse Juris Divini; Respondetur debere intelligi, quod sint juris Divini non proprie, sed remote, et occasionaliter, quia nimirum Decimæ ad imitationem, seu exemplum veteris Legis, ab Ecclesia sunt receptæ, et constitutæ, seu per propriam Legem decretæ; qua ratione etiam jejuniæ Quadragesimale dicitur nobis esse præceptum ex Lege, et ex Prophetis, et ex ipso Evangelio apud S. August. Psal. 100, et alios SS. PP. quia ad exemplum Prophetarum, et præcipue Christi Domini ab Apostolis fuit institutum; Sic Suarez tom. 1 de Relig., tract. 2, lib. 1, cap. 10. Lessius lib. 2, c. 39, n. 7. Pirhing. l. c. n. 8.

(29. Decimas defraudans, vel non solvens, peccat dupliciter, scilicet et contra virtutem Religionis, et contra virtutem Justitiæ; Ita Azorius p. 1, lib. 7, c. 23, qu. 8. Lessius l. 2, cap. 39, n. 8. Pirhing. l. c. num. 9. Reiffenstuel l. c. num. 20, et alii passim. Prima pars patet, quia Decimæ etiam nunc debentur

in contestationem, et signum supremi et universalis domini Dei super nos; e. *Tua nobis 26, de Decimis*, ibi: « Decimæ quas Deus in signum universalis domini sibi reddi præcipit, » et c. *Cum non 33, eod. tit.* ibi: « *Cum autem in signum universalis domini quasi quodam titulo spiritali sibi Dominus Decimas reservavit, »* adeoque qui eas defraudat contra cultum Deo debitum, consequenter contra Religionem agit, sicque sacrilegium committit, uti expresse de defraudantibus Decimas dicit Gregorius VII. in cap. *Decimas 1, caus. 16, qu. 7*. ibi: « Sciant se Sagrilegii crimen committere, et æternæ damnationis periculum incurrere. » (30. Secunda pars etiam patet, quia Decimæ nedum debent solvi in signum universalis domini Dei super nos, et consequenter in suum cultum, sed etiam in debitam sustentationem Ministrorum Ecclesiæ suo cultui addictorum, quibus eas ipse concessit; cap. *Cum tua nobis 26, de Decimis*, ibi: « Cum Deo debita sit solutio Decimarum in tantum ut ad eas Clericis exhibendas, quibus eas ipse pro suo cultu concessit, Laici si moniti reddere noluerint, Ecclesiastica sunt districtione cogendi, » et sic cum ipsi Ecclesiæ Ministri spiritualia, et Divina Laicis ministrent, debentur ipsi a Laicis Decimæ tanquam justum stipendium ex justitia, vi cujus virtutis dicitur Matth. 10: *Dignus est operarius cibo suo, et Luc. 10: Dignus est operarius mercede sua, I. ad Corinth. 9: Quis militat suis stipendiis unquam?* et cap. *Cum secundum 16, de Præbendis*: « Qui ad onus eligitur, repellitur non debet a mercede. » Vide supra numer. 4. Et manifeste innuitur in Concil. Tridentin. sess. 25. cap. 12. ubi expresse præcipitur, quod defraudantes Decimas non absolvantur nisi restitutione secuta, ibi: « Nec ab hoc crimine, nisi plena restitutione secuta absolvantur, » quod non præciperetur, nisi ad eas solvendas Laici ex justitia tenerentur. (31. Quinimmo ex ipso Tridentino ibidem, defraudantes, non solventes, aut impediens solvere, possunt et debent excommunicari, ibi: « Qui vero eas (Decimas) subtrahunt, aut impediunt, excommunicentur. » Et sic jam fuerat prius statutum in Concilio Rothomagensi relat. in cap. *Omnes Decimæ 1, caus. 16, qu. 7* ibi: « Sed quia modo multi inveniuntur Decimas dare nolentes, et statuimus ut secundum Domini præceptum admoneantur semel, et secundo, et tertio, qui si se non emendaverint, anathematis vinculo feriuntur usque ad satisfactionem et emendationem congruam. » Sic etiam ab Alexandro III. relat. in cap. *Per venit 5, de Decimis*; sic etiam a Clement. III. relat. in cap. *Ex parte 21, eod. titul.* et sic etiam ab Innocentio III. relat. in cap. *Tua nobis 26, eod. titul.* (32. Unde merito fuit damnatus a Martino V. in Concilio Constantiensi anno 1418. Constitut. incipien. *Inter cunctas*, sequens articulus 18. inter alios Joannis Wicleffi de Anglia: « Decimæ sunt puræ eleemosynæ, et possunt Parochiani propter peccata suorum Prælatorum ad libitum suum eas auferre. »

ADDITIONES EX ALIENA MANU.

(33. De origine Decimarum in Ecclesia non conveniunt inter se Scriptores. Illud certum est, initio nascentis Ecclesiæ Christianos omnia bona sua in medium contulisse; Actor. cap. 1. vers. 34 et 35. adeoque Decimis opus tunc temporis haud fuisse. (34. Licetque hæc communio bonorum postmodum cessaverit; tamen frequentes adeo et magnæ erant oblationes Christianorum, ut satis consultum esset necessitatibus Ecclesiæ, nec propterea opus fuerit decimis. (35. Idque sæculo etiam tertio obtinebat, ut liquet ex S. Cypriano epist. lib. 1. epist. 9, ad Cler. et Pleb. Furnitan.

(36. Ut primum autem ipsæ oblationes raræ, et tenues esse cœperunt, Patres Ecclesiæ hortati fuere Christianos ad Decimas, iisque proposuerunt legem Moysis, at non uti præceptum, sed uti exemplum: (37. Pauci vero fuerunt qui hoc exemplum sequebantur. Confer. D. Augustin. Epist. 95. ad Casulan. Præsbyter. tum lib. De decem. Chord. c. 12.

(38. Non sum nescius, eumdem Div. Augustin. in can. 66. caus. 16. qu. 1. de Decimis tanquam debitis loqui. (39. At Sermonem 219. Divi Augustini unde desumptus dicitur mox dictus can. 66. adulterinum esse vel inde satis patet, quod esset primus Dominicæ XII. post Trinitatem, et tunc haud erat inventa ea temporis differentia, quinimmo nunquam habuit locum in Ecclesiis Africae. (40. Reque ipsa docti Benedictini, qui id sibi negotii dederunt, ut reviderent opera D. Augustini, sermonem hunc 219. minime tribuerunt ipsi D. Augustino. « Lovanienses (inquiunt) dubium reliquerunt. Rejecit post Verlinum Vindingus, ob id maxime quod decimas, de quibus reddendis hic agit, intelligere liceat ex sermone 2. in Psalm. 103, n. 9 et ex narratione Psalmi 146, n. 16 et 17. nondum fuisse Augustini ætate Clericis et Sacerdotibus datas aut adsignatas. Cæsarium potius refert quam Augustinum. »

(41. Nec turbare debet Canon 67, pariter caus. 16. qu. 1. in quo itidem de Decimis uti debitis disseritur. Desumptus enim hic Canon 68. dicitur ex Epistola quadam S. Hieronymi ad Damasum Papam. (42. At Epistolam hanc dubiæ fidei esse admiserunt ipsi correctores Romani.

(43. Quo tempore autem lex de solvendis Decimis lata in Ecclesia fuerit, haud facile est statuere. Loquor de Ecclesia Latina, nam in Ecclesia Græca Decimæ nunquam ex necessitate solutæ fuerunt. (44. In Ecclesia autem Latina antiquius Concilium, quod injunxit solutionem Decimarum, videtur Concilium Turonense II. an. 567. (45. At Concilium Matisconense II. an. 585. videtur innuere Decimarum solutionem jam ante mox dictum annum 567. demandatam fuisse. (46. Pœnam vero excommunicationis in non solventes Decimas primum infixit Concilium hoc Matisconense II. observante Fleury, His. Eccles. lib. 34, n. 50.

(47. Ex his, quæ dicta sunt de origine Decimarum dijudicare quisque facili negotio

potest, an Decimæ debitæ sint de jure divino, uti probe monuit *Auctor* n. 13. et plur. seq. Si nomine Decimarum intelligamus stipendium Ecclesiæ Ministris propter ministerium, et labores debitum, fatendum est non lege solum Divina præceptas Decimas, Levit. cap. ult. vers. 30 num. 18. 21. sed etiam naturali, Matth. xi. I Cor. 9. (48. Natura enim docet iis alimentâ deberi, qui pro Populo laborant. (49. Quare et Abramus in statu ante legem Decimas obtulit Sacerdoti Melchisedech; Genes. 14. (50. Si autem nomine Decimarum determinatam quantitatem scilicet decimam bonorum partem accipiamus, dicendum est, lege quidem Divina demandatas fuisse Decimas in veteri Testamento, non item in novo: quippe quod tale præceptum minime continet. (51. Idque inde confirmatur quod, ut visum est, in Ecclesia præceptum de solvendis Decimis sero factum fuit. « Negamus » (recte inquit Ziegler de Episc. part. 2, cap. 27, n. 7.) « morale unquam fuisse, ut Decimæ solverentur ratione specificationis, etsi libenter concedamus, generale fundamentum esse morale, et perpetuum, quemadmodum perpetuum est, ut merces solvatur operario. »

ARTICULUS II.

Decimæ quibus, et a quibus sint solvendæ?

(1. Decimæ antiquitus, antequam fieret Parochiarum ac bonorum Ecclesiasticorum divisio, solvebantur loci Episcopo, ad hoc ut ille easdem Clericis Ecclesiæ Ministris, juxta cujusvis meritum, et exigentiam in sua Diœcesi fideliter distribueret; cap. *Decimas 1, caus. 16, qu. 7* ibi: « Decimas sub manu Episcopi fore censemus, ut ille, quia cæteris præest, omnibus juste distribuat... quia inhonestum videtur, ut alii Sacerdotes habeant, et alii detrimentum patiantur; » cap. *Per venit 3, ead. caus. et quæst. ibi*: « Per venit ad nos fama sinistra, quod quidam Episcoporum non Sacerdotibus propriæ Diœcesis decimas, atque Christianorum oblationes conferunt, sed potius Laicalibus personis, militum scilicet, sive Servitorum, vel (quod gravius est) etiam consanguineis. Unde si quis amodo Episcopus inventus fuerit hujus præcepti divini transgressor, inter maximos Hæreticos et Antichristos non minimus habeatur. » (2. Postquam autem est facta Parochiarum et bonorum Ecclesiasticorum divisio, decimæ de jure communi solvendæ sunt Parochis, textu expresso in cap. *Cum contingat 29, de decimis*, ibi: « Cum perceptio decimarum ad Parochiales Ecclesias de jure communi pertineat, » et cap. *Cum in tua 30, eod. tit. ibi*: « Parochialibus Ecclesiis exsolvantur, ad quas de Jure communi spectat perceptio decimarum. » Et sic Rota recent. part. 1. dec. 371. num. 4. part. 5, tom. 1. dec. 64, num. 3, part. 7. dec. 61, num. 10, part. 7. dec. 133. num. 12, p. 8. dec. 83, num. 1, et p. 13. dec. 320, num. 2. Fagnan. in cap. *Cum contingat 29, de decimis*, Pirhing eod. tit. n. 6. Reiffenstuel ibid. n. 93. Barbosa, de offic. et potest. Parochi, p. 3. c. 28, § 2, n. 7, et seq. et communis aliorum.